

jeg nu en Gang har med Skattevæsen at gøre, er kommet til mit Kendskab, og som jeg ved virker i høj Grad utiltalende paa, jeg tror at turde sige saa godt som alle. Det er det Forhold, at en Skatteyder kan komme forholdsvis meget højt op i Skat ved, at han skal svare Skat ikke alene af sin egen Indkomst, men ogsaa af sine Børns — det er der for saa vidt ikke saa meget at sige til — og Stifbørns, naturligvis forudsat, at de ikke er saa gamle, at de er selvstændige Skatteydere, hvilket jo vil sige, at de er under 18 Aar. Der har i den seneste Tid i Landsoverskatteraadet foreligget et Tilfælde af den Art. En Bedstefader havde paa Grund af, at hans Søn og Svigerdatter var døde, taget et Barnebarn i Huset, og da Forældrene havde efterladt sig en ikke helt ubetydelig Formue, betød dette, at Barnebarnet fik en særlig Indkomst, og af denne særlige Indkomst skal efter de bestaaende Regler Bedstefaderen beskattes. Jeg tror, at mange vil finde, at dette er temmelig urimeligt. Om Bedstefaderen har i sin Haand at kunne stille sig paa det Standpunkt, at det ikke drejer sig om et Stifbarn, men et Barn, han har i Pension mod en vis Indtægt fra Barnets Side, og han derigennem kan befri sig for Skatten, ved jeg ikke, men det er i alt Fald en utiltalende Ting at skulle gaa den Slags Veje for at komme til en rimelig Beskatning.

I øvrigt maa jeg sige, at det ikke alene er Forhold af den Art, mange Skatteydere staar uforstaaende overfor, men det er ogsaa det Forhold, der kommer frem, naar Mand og Hustru hver for sig har Indtægter og disse Indtægter saa beskattes under eet, hvilket i mange Tilfælde betyder, at Skatten vil blive meget væsentlig større, end den vilde have været, hvis de beskattedes hver for sig. Jeg tror ogsaa, der er Grund til at optage til Overvejelse, om ikke et eller andet i den Henseende bør forandres. Jeg ved vel, at den Form, man har, teknisk set er den letteste at arbejde med, men jeg tror, at den i mange Tilfælde virker saaledes, at almindelige Skatteydere ikke kan begribe, at dette er Retfærdighed.

Naar man gennemlæser det Dokument, som bærer Overskriften: „Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 149 af 10. April 1922 om Indkomst- og Formueskat til Staten“, og ser efter, om der her findes Spor af, at man i det hele taget har foretaget en Behandling af dette Forslag tidligere, maa man sige, at den allersidste Del af dette Dokument indeholder nogle

Udtalelser, visende, at visse Dele af de Bestemmelser, som er foreslaaet i det fremlagte Forslag, har været til Behandling i Landsoverskatteraadet og da navnlig Bestemmelserne vedrørende Skattevæsenets Organisation, og jeg tør vel nok sige, at dette om Skattevæsenets Organisation er en ikke uvæsentlig Del af det da forelagte Forslag. Angaaende dette Punkt udtalte jeg ved første Behandling i forrige Samling, at nogen bestemt personlig Mening kunde jeg ikke have om, hvorvidt denne Forandring i Organisationen kunde antages at ville virke heldigt eller ikke. Jeg henstillede, at Landsoverskatteraadet blev spurgt.

Det er nu altsaa sket, og jeg tror at kunne sige, at Svaret i alt væsentligt gaar ud paa, at i hvert Tilfælde et meget betydeligt Flertal indenfor Landsoverskatteraadet mener, at Oprettelsen af de saakaldte Overskatteraad med de Opgaver, der er tiltænkt dem, navnlig den at være Klageinstans, ikke er heldig. Det kan vel ikke forbavse, naar man har en Smule Kendskab til det menneskelige Væsen, at en Udtalelse i den Retning ikke forandrer dens Mening, som først har fremsat Forslag om det. Og den højtærede Minister udtalte ogsaa ved Lovforslagets Fremsættelse, at han trods Udtalelser af Landsoverskatteraadet angaaende dette Forhold vedblivende var af den Formening, at de omtalte Overskatteraad vilde være til Held for Skattevæsenet. Dette er saare menneskeligt, men jeg haaber, at den højtærede Finansminister ogsaa maa have Forstaaelse af Tankegangen hos andre, og det kan da formentlig ikke være ham uforstaaeligt, at Landsoverskatteraadets Indstilling, gaaende ud paa, at det ikke tror, at den heromhandlede Opgave herigennem løses paa heldig Maade, ikke just kan virke til, at de, der tidligere havde været tvivlende med Hensyn til at give Overskatteraadene denne Opgave, har faaet denne Tvivl fjernet. Tværtimod kan det vanskeligt være andet, end at Landsoverskatteraadets Udtalelser bevirker, at man ser endnu mere skeptisk paa Forslaget om Overskatteraad, end man ellers kunde være tilbøjelig til.

Om den finansielle Virkning af Forslaget har det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagt nogle faa Ord, og jeg maa for mit Vedkommende sige, at der findes i saa høj Grad Usikkerhedsmomenter, med Hensyn til hvorledes Loven vil virke finansielt, at jeg ikke kan danne mig noget afgørende Skøn over, hvorledes det vil gaa. Men det